

SLOVENKA

Glasilo slovenskega ženstva

Št. 24.

V Trstu 20. novembra 1897.

Letnik I.

Častitim našim gg. naročnicam in naročnikom!

Vse one častite gg. naročnice in naročnike, ki niso še vplačali naročnine, prosimo, da storé to čim prej.

Upravništvo „Edinosti“.

Rojenice ob prvi slovanski zibki.

Ležalo divno dete — naša majka Slava v zibki svoji...
Iz zlatih solčnih žarkov dete so ovijali povoji
In trate pisane so bile za plenice,
Vspavančice najslajše pevale so ptice.
Ob zibki tej so prvič stale Rojenice tri
In Slavi sodile usodo so bodočih dnij.
Dejala prva je: „Usoda bodi, dete, tebi draga,
Od mene čar narave sprejmi in zaklade težke blaga,
In dokler Stvarnik solca božjega ne vgasne,
Ne bo ti škodoval noben sovrag in čas ne.
Čeprav ti tuge solza včasih porosi oko,
Otrla deca tvoja s krepko bo ti jo roko!“
„Da, da! i jaz proslavljeno te vidim v broji hčerk delavnih,
Ki ti vzgojile sinov bodo na stotine vrlih, slavnih
In...“ „Dosti“, kriknila hudobno tretja vmes je,
„Po vajinem deležno tukaj že nebes je
Naj detešče... a moja sodba se tako glasi,
Da sreče brez nesreče nihče v krilo ne dobi.
Darov se prejšnjih ne dotaknem, a ne morem si drugače,
Na kvar ti bode dar in čar, ker vlekel na-se bo snubače
Lakomnih tujcev, ki morili bodo ti otroke,
Da majko lažje spravili bi v svoje roke“...
„Iz ust mi v zlobi svoji prej besedo vzela si,
Izjemno moja sodba zdaj do konca se glasi:
Naj pridejo snubači, Slava bo imela tisoč sinov čvrstih,
Ki dolgoroke tujce bodo klestili po prstih!“

Márica II.

Po vseh svetih.

Strupenomrzla sapa
Zavila se je v dol,
Z nebá na zemljo kapa
Snegá in dežja pol.

Po grobih zadnji venci
Raz križe se majó
V jesenski mrtvi senci
Majó se in sahnó.

Na travnate zdaj ruše
Ne joka več zemljan,
Saj dan za verne duše,
Minil je solzni dan.

Srcá so zopet tiha
Kot venci od rastlin,
Hladi se in usiha
Na rájnikle spomin.

Oblaki le, kot sami
Imeli bi srcé,
Nad njimi in nad nami
Pretakajo solzé.

Anton Medved.

Oblaček.

Oblaček plove čez goro,
Tako svetla, tako krasna, —
Od tod hiti — drugam vesla,
Kjer spet bo vstajal solčni dan.

In jaz — oziram se za njim,
Moj duh v daljavo z njim hiti:
Oh, morda za-me še drugje
Usoda šteje zlate dni.

Kristina.